

Lisbet Kjær Müllers prædiken 4. søndag i advent

Taler

Lisbet Kjær Müller
Sognepræst

Dato

21. december 2014

Sted

Lindevang Kirke

Omstændigheder

Denne prædiken er holdt ifm. et homiletisk og liturgisk forsøg i Lindevang Kirke i 2014/2015, hvor kirkens tre præster kontinuerligt prædikede over hele Markusevangeliet fra trinitatis søndag til 2. påskedag. Derved afveg præsterne fra at prædike over teksterne fra de autoriserede to tekstrækker til fordel for Markusevangeliet.

Prædikentekster

Esajas' Bog kapitel 49, vers 13-18
Paulus' Første Brev til Korintherne kapitel 1, vers 26-31
Markusevangeliet kapitel 9, vers 33 – kapitel 10, vers 1

Salmer

Op! thi dagen nu frembryder
Vær velkommen, Herrens år (Advent)
Her i adventstidens sidste dage
Her kommer, Jesus, dine små
Lovet være du, Jesus Krist
Op, glædes alle, glædes nu

- 1 "Saltet med ild"! Udtrykket er et af de mærkeligste i Markusevangeliet, og det vender vi tilbage til.

Men jeg vil begynde et andet sted; for det handler om ledelse. Hvem skal være
5 leder, når Jesus ikke er der mere? Jesus har lige fortalte dem, at menneskesønnen skal lide, dø og opstå. "De forstod ikke, hvad han sagde", står der. Men noget må de have forstået, når de begynder at diskutere, hvem der skal følge efter ham. Og så er det Jesus tager et lille barn og stiller det midt iblandt dem og tager det i favn.

10

Det er en tegnhandling. Vi skal ikke tænke på, hvor Jesus får det barn fra. "Og tog det i favn", står der. Han omfavner det. Ordet betyder egentlig "at lægge ind i sin albue". Det er beskyttelse. Der er tale om en omsorgshandling, en gestus, der også udtrykker en følelse.

15

Konflikten er ellers den kendte: Hvem er med? og hvem skal holdes udenfor?

Og hvem skal bestemme det?

20 ”Ingen”, siger Jesus med sin tegnhandling. For et lille barn har ingen status, ingen magt til at bestemme, og I er det barn.

Igen og igen understreges det, at over for Gud ligger vi alle i albue, ingen har noget at give, som vi ikke først har modtaget.

25

”Den, der ikke er imod os, er for os”, siger Markus’ Jesus så.

Det er en åbning, der gør det umuligt at lede, for det er selvledelse, hvis man kan sige det på den måde. Og så kommer der et eksempel med en dæmonuddrivelse.

30 Og her er det heller ikke et spørgsmål om at høre til discipelgruppen, men et spørgsmål om at gøre det i Jesu navn. Skab ikke unødigt konflikt! Optrap ikke konflikten ved at gøre jer til dommere over andre, I ikke kender. Det handler om kærlighedsgerninger: er det til liv og vækst eller til død og ødelæggelse. Det er godt at besinde sig på, fordi vi som protestanter har konflikten i vores fortælling.
35 Men en afrikansk menighed bliver ikke luthersk af at danse deres gudstjeneste i Lutherkirken, forhåbentlig ikke!

Og Jesus flytter nu fokus, så det kommer til at handle om de andre; handle om, hvad de andre gør af godt. Den der rækker jer et bæger koldt vand, hører til – det
40 er nok.

Målestokken er klar: kærlighedsgerninger, barmhjertighed, liv, vækst, glæde.

Vi skal ikke ødelægge det for os selv.

45

Vi skal passe på tre ting hos os selv: hånd – fod – øje.

For nu vendes blikket indad. Hånden handler vi med, foden fører os frem, og øjet kan forlokke. Der er tale om tre forhold, som kan ødelægge vores forhold til
50 andre, og dermed invalidere os selv, når vi dømmes og fordømmer. For hvad kan vi overskue og gennemskue, når det gælder dette brogede liv? Vi er som børn. Vi, som gerne vil redde, krænker og bliver selv ofre for vores foretagsomhed.

Og nu kommer noget af det mest mærkelige i hele Markusevangeliet. For hvad
55 vil det sige: ”Saltet med ild”? Det er to billeder, der bliver koblet sammen. Saltet

kender vi som billede. Saltet bevarer friskheden – saltet holder råddenskaben nede. De gamle saltede kødet, for at det ikke skulle blive fordærvet. Og ilden fortærer, ilden kan både være noget negativt, der ødelægger som for eksempel helvedes ild; men også noget positivt som renser. Og det er nok sådan det skal forstås. ”Saltet med ild” – renser og bevarer. Indlysende er det ikke. Måske hjælper det, hvis vi ser, hvad saltet kædes sammen med. For Jesus slutter sin tale med: ”Bevar saltet i jer selv og hold fred med hinanden”. De har en kvalitet i sig – salt – som de skal holde levende, og som har et sådant indhold, at når de holder det levende, så vil de holde fred indbyrdes. Her det noget med ånd at gøre? Ilden, ånden, den hellige ånd, Jesu ånd i kød og blod? De skal tage imod hinanden. Her sker en sprængning af alle de mure, vi bygger op mellem ”os” og ”dem”, og som de åbenbart allerede dengang var godt i gang med. Hele tiden er der tale om ikke at ekskludere og gøre sig til dommer, men at inkludere. Vi spejler os i Guds kærlighed. Vi skal spejle os i Guds kærlighed, sådan som den kommer til syne i og til orde i Jesus selv, i hans ånd. Gøre det i hans ånd, som kommer til os i barnet i krybben. Fredsbarnet. Amen.

Kilde
75 Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype
Digitalt manuskript

Tags
80 4. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI
<https://www.dansketaler.dk/tale/lisbet-kjaer-mullers-praediken-4-sondag-i-advent>

85

90